

Сарненські новини. – 2005. – 13 жовт. – С. 5.

У музики свої дороги

У музики свої дороги,
Свої шалені віражі,
А поруч - квітами - вірші,
Які їй послані від Бога.

Окремо їм не існувати,
Летіти в прірву протиріч,
І разом над буттям здійматись
У райдузі земних облич.

У музики свої тенета,
В поезії свій ліс принад.
Мелодія в душі поета –
Як вогнекрилий листопад.

Вони удвох, як дві стихії,
Як краплі Божої роси.
Блаженний той, хто розуміє
Найвищі прояви краси.

Валентина Петренко

Сарненські новини. – 2006. – 1 січ. – С. 15.

Якби була я Україною...

Чи мала б я таку любов,
Щоб полум'яною калиною
Своїх дітей прикрити кров?

Садами, квітами яскравими
Чи зацвітала б я щорік,
Чи розлилась бизелен-травами,
Де землю сліз ятрив потік?

Чи палко б так, до самозречення,
Свої чесноти берегла,
На глум облудами приречена,
Знести ганьбу чи я б змогла?

Живого слова ледь торкаючись,
Вузької стежки б не зреклась,
І, вічно плачучи і каючись,
Чи я б, знесилена, збулась?

Дротами зради в землю втиснута,
У посмішці б сховала біль,
Чи йшла б я, боса і розхристана,
У безнадії заметіль?

Від кого, напівгола, криюся,

Чиїх обійм я прагну знов?
Пустіть поближче, я зігріюся
Свічею на ім'я Любов.

І пересмішницею сивою
Я блазнівуватиму повік,
Знедоленою і щасливою,
Бо так Господь мені прирік.

Хоч хтось назви мене єдиною,
Промов в душі ім'я моє...
Якби була я Україною,
Та, певно, нею я і є.

Валентина Петренко

Сарненські новини. – 2005. – 28 квіт. – С. 5.

Молитва

Молитва... Так просто, так солодко, тихо
Постукає в серце - і входить в життя,
Пахуча, терпка, золотава, як стріха,
Що зрошена вічним дощем каяття.
Лиш крок до добра, і до зла лиш півкроку
Від слів, що народжують спрагли вуста.
Є стежка у небо, і прірва глибока –
І все. А між ними - молитва свята.

Валентина Петренко

Навчи мене, Боже...

Навчи мене, Боже, дозволь зрозуміти,
Що значить прощати, що значить любити.
Не плакати в плечі, які не зігріють,
Не дбати про речі, що миттю зігліють.
Спокусу солоній сльозі віддавати,
Горіти від пристрасті і не згорати.
Затиснути серце між радістю й болем,
Летіти за вітром перекотиполем.
І горе, і щастя знайти - і забути,
Відкрити всі вікна і свіжість відчутти,
І розчаруватись, і зачаруватись,
І волі найвищій смиренно віддатись,
І все зберегти, що не втрачене досі,
Поклавши це все на Святому Порозі.

Валентина Петренко

Зустріч

Життя сплітає райдужні мотиви
В калейдоскопі знахідок і втрат.
І кожна мить по-своєму щаслива,
Хоч жодна не повернеться назад.
О слово «зустріч», свіже і нетлінне,
Народжене від віри і добра,
В твоїх обіймах кожен з нас - дитина,
Хоч кожного з нас доля обпекла.
Але така в душі є вічна сила,
Якій ні біль, ні розпач не страшні.
Є рідна школа, та, що нас навчила
Збирати зорі на найглибшій дні.
Навчила нас любити, і прощати,
І плакати, й радіти від душі.
А що тепер ми можемо їй дати?
Свої картини, вишивки, вірші,
Шалені незакінчені романи,
Залпунані у темряві шляхи,
Триумфів піки і падіння рани,
Розкидані по всій землі дахи,
І сни, що повні спогадів яскравих,
І дійсність, що нагадує туман...
Дорослість - тільки юності оправа,
А зрілість - затухаючий обман.
Все справжнє тут, в цих стінах відбулося,
А решта все - сумнівна суєта.
Чи досі ми жили, чи нам здалося?
І де дитяча наша простота?
Чи ти нас, школо, зраджувати вчила
Себе, коханих, друзів і слова?
Та ми прийшли - і ти нам все простила,
І знов обійми віддані відкрила
Потомленим і посивілим нам.
Не всі ми разом - вічність невблаганна,
Згадаєм тих, хто світ покинув цей.
І хоч майбутнє темне і туманне,
Життя - то вічна школа для людей.
Спасибі, школо, ти дала нам крила,
Спасибі вам, найкращі вчителі.
Ви любите нас досі, як любили,
І ви нам найдорожчі на землі.
Хоч квіти вам не стелем килимами,
Хоч бачимося раз у тридцять літ,
Та як ми всі сумуємо за вами
І згадуємо добрими словами
Людей, які для нас відкрили світ!
Яка ти дивна, наших доль дорого,
Невже ти десь закінчишся, невже?
Та ми зустрілись, дякувати Богу,
Нехай він нас і далі береже.

*Валентина ПЕТРЕНКО,
м. Сарни.*

Я йду до тебе

Немає темряви страшнішої, ніж та,
Що від очей сторонніх схована, холоне
В душі... Я йду до тебе знов, хоч я не та,
Яку ти звик звільняти раз у раз з полону.

Як легко, знаючи в обличчя ворогів,
Крізь них дивитися на небо і прощати,
І вірити, що і тебе хтось теж простив,
І хмари сумнівів колючих розігнати.

Та як непросто бути ворогом собі,
Як важко пити власний біль, ти розумієш?
У цій виснажливій, таємній боротьбі
Я не зламаюсь, якщо ти мене зігрієш.

В ріку самотності, у спокій забуття На мить
зануритись і подих затаїти.
Нехай погойдуються маятник життя
І стигнуть на воді бажань зів'ялі квіти.

Зливатись трепетно з блаженством течії,
Ловити падаючі зорі нерухомо,
Згадати очі, повні ніжності, твої,
Відчувши знову, що душа летить додому.

Тонка матерія невігданих слів
Така прозора, як дорога в небо.
Розкину руки і чекатиму приплив,
Як вічну суть життя, як шлях до тебе.

Валентина Петренко

Сарненські новини. – 2007. – 5 лип. – С. 5.

Хто тепер поруч з тобою?
Хто тобі скаже - люблю?
Стала планета пласкою
В чорному колі жалю.
    Грона віршів перестиглих
    Більше не зірве рука,
    Тільки розтанути встигла
    Свічечка долі тонка.
Скло на вікні розчинилось,
Протягом вийшли дими.
Все, що від тебе лишилось,
    Вітер розніс між людьми.
    Сталося те неминуче,
    Більше страхів не таї.
    Ангел зронив з неба ключк
    Просто в долоні твої.
Хтось за тобою заплаче,
Сльози віконце засклять.
Небо заятриться, наче
Тисячі вічних багать.
    І над рівниною плоті,
    Над найживішим єством
    В Божій святій позолоті
    Злине прощальний псалом.
    Яблуні цвіт засніжило,
Холодно, все, як завжди...
Що ти, душе, сотворила,
Скільки ти встигла знести?
    Більше не треба ховатись
    В марево грішних видінь.
    Нікуди вже повертатись,
    Нас дочекайся. Зустрінь.

Валентина ПЕТРЕНКО